

Mladi kralj Sigurd je premišljeval očetove besede in bil uverjen, da je njegov sicer modri oče bil zaradi ostarelosti preveč črnogled. O tem je hotel prepričati tudi modre in izkušene svetovalce pokojnega kralja. Sklenil je, da bo dal na streho svoje prestolne dvorane obesiti zvonček, ki bo s svojim srebrnočistim glasom naznanjal narodu, kako srečen je njegov kralj. Gotovo ne bo minil dan, da ne bi mogel potegniti za vrv in zazibati zvonček sreče.

Resnih obrazov so stari izkušeni svetovalci poslušali mladega kralja, ki se je v nemal iz dvoma v očetovo besedo. Iz dneva v dan so ugibali, kdaj bo zvonček prvič zapel.

Dnevi so se strnili v mesece, ki so postali leta, vendar se zvonček sreče še ni oglasil.

Najlepša leta mladega kralja so minevala v skrbi in boli, v številnih bojih in bridkem razočaranju. Zvonček pa je molčal in kralj se ga je komaj domislil. Da, skoraj bal se ga je, kajti molk zvončka je glasno pričal o njegovi zmoti. Bolj, vedno bolj je umeval zlate nauke svojega modrega očeta in je živel le za blagor naroda.

Kralj se je postaral. Oslabel je in ni mogel več med svoj narod. Ko je ležal na smrtni postelji, je skozi odprta okna prihajal čuden šum kakor jok in vzdihovanje. Vprašujoče pogleda svojega kanclerja.

»Veličanstvo, oče se poslavlja, otroci jočejo.«

Z zadnjo močjo se dvigne kralj: »Če me tako zelo ljubijo, naj pridejo k meni, da jih poslednjič blagoslovim.«

Na kanclerjev ukaz odpro vrata in plakajoča množica se zgrne okoli umirajočega kralja, ki poslednjič blagoslavlja svoje vdane. Sijaj blaženosti prešine njegovo obličje. Z velo, tresočo se roko prime za vrv in ob svoji smrtni uri prvič zaziblje zvonček sreče.

Ksaver Meško

V noči

Pred hišo šumlja studenec.

Na lipi skovir skovika.

Skoz okno tke luna bled venec.

Kot hrom se čas odmika.

Na postelji razbeljeni

brez spanja se premetavam.

»Kdaj sine že dan zaželeni?«

skoz noč v težkih mislih tavam.

Kar pesem skoz noč oglasi se,

mlad glas ves srečen si peva.

O čudo, postelj hladi se,

skoz okno zvezda mi seva.